

Борис Карадалийски - неоткрит балчишки талант в областта на поезията

За мене

Усещам я като десница,
която ме подкрепя в нужда
и само с любовта,
преди да съмне
внезапно старата черница,
една жена ще ме събуди,
и тя ще ми напомни,
че нито миг
не ми е била чужда.
С гредите стари, с тишина
о, този дом, ако забравя,
едва ли нещо на земята
ще мога варно да прославя!

Искам

Безкрайно голям е светът,
в който живея.
А как искам
да го обходя навред.
Като във полет
безгрижно да пая,
Да тръпна в

пеперуден ветрец.

Със чуждите звуци
да тичам,
да грабна вълшебния ден,
с лице озарено
да пия наслада
от теб, покорен.

Обич

Обичам те, слънце!
Ти в мене гориш.
Обичам те, вятър!
Ти с мене летиш.

Обичам те огън!
Сърцето ми палиш.
Обичам те, мисъл!
С морето порасъл.

Обичам те, обич!
Красива, засмяна.
Като разплата искам

да бъдеш все млада!

Майко!

Въздухът трепти
като загадка
на едно сбогуване
със вечността.
Моят глас крещи от болка,
търся майка си в нощта.
Вятърът студен прогони
мъката ми във дъжда.
Съпките ти, мамо,
ме зоват.
Горя за теб,
свещички, тихо,
през малкия им пламък
да те видя.

Моя съдба

Ах, съдба такава,
защо при мене си дошла?
По-бедна от просия,
една любов те замени.

Във твоя поглед
чист намирам
огъня, искри,
които палат.
И думи, които
тлеят по зори
на балчишките баири.
А над тях звездичка мила-
това навярно беше ти!
След твоята кончина –
тъга и мъка, свята си!
И аз съм на земята тук,
за да я напусна скоро.

Приличаш на мама

Премина бурята...
и укротена,
Ти пак, любов, ме гледаш
с ласкави очи.
Навън вали,
морето е студено.
Обидено на времето

Борис Карадалийски, 73-годишен балчиклия, има ново хоби - поезията. На снимката е със съпругата си Станка Карадалийска. *Фото: Личен архив*

сърцето ми мълчи.
Когато в жълто
гасне този залез
ще съчинявам стихове

със дни.
Обичам те спокойна
и засмяна,
със бяла плетка

в топлиите ръце.
В такива дни, след буря,
ти приличаш
на мама, даже по лице.

За да сме истински и в малките си радости

Младата поетеса Радостина Драгоева представи пред приятели и роднини в Каварна своята нова книга "Четвъртото листо на детелина" на 18 септември 2015 г. *Фото: Личен архив*

В ръцете ми е предпоследната книга на нашата землячка-родената в гр. Каварна, Радостина Драгоева. Ала за нея, стихосбирката "Четвъртото листо на детелина" е четвъртата...

Аз свободеност с безспорни аналогии за нещо вълшебно преживяно, с усещането за красиви мигове, с ясен център на действие. Това е от началото до края. Авторката деликатно ни е разкрила всичко с кадифена меко-та, топлина, всичко е постигнато със съразмерна точност. В нейната "Румба" лаконично ни съобщава: "Вятър поръча/румба на дърветата./В стъпките немъчни/клоните усетиха/как поли-тат листи/като низ от думи-/жертвени и чисти.../Впечатляващо мила, колкото и дискретна, всичко това е разделила на пет цикъла с екзотични наименования, зву-

чащи като заклинания: "И само тук прозорците са тесни", "Посях небе...", "Хвърчила в мрака", "Сини иглики на изток", "Слънце на прага". Навсякъде Радостина е уловила емоционалния аналог на Природата, като вик за любов, като викот любов, преминаващ през нейния душевен филтър, за да го представи пред нас без никакъв егоизъм и с ведрост. Във всеки неин следващ стих се чувства как вървят ръка за ръка нейната вътрешна гордост и свобода, искреност с неопоримото чувство за мярка, изтъквайки достолепността на българката. Между редовете усетих неведомия дъх на нейната редакторка-Елка Няголова, която с Ваня Димитрова-художник и издателств-

во "Онгъл" сапомогнали с необходимото и искрено достойнство. И ненапрочно в "Извезани мълчания" авторката споделя със света: "Снегът напомня светъл медальон,/ докоснал с кръст гърдите глас, идващ от Природата, като реч снежинките се ронят,/остават своя нежен отпечатък.../ Как леко можеш да възприемеш всичко, без никаква суета, със собствените си сетива, за да потънем заедно в нейното "Извезано мълчание". Ред и чистота блика отвсякъде в младата поезия на Радостина - какво по-прекрасно, какво по-хубаво? Докосната от нейната женска ръка чувствителност съпътства майчинската загриженост, послания и откровения, които са невидими за очите. Радостина не забравя за най-същественото, че хубавото стихотворение е ненаписаното, а най-хубавото е онова, което никога няма да напишеш. А вечерта в препълненото "Ретро" на Каварна по свой начин създаде уют, предразполагащ за откровения и дълъг разговор, в който да намериш отмора и чувство за простор. Може би за това трябва да проблесне малка иск-

ра, за да лумне огънят на скритото в необятната човешка душа. За да сме истински и в малките си радости. За това поетесата Радостина Драгоева в "Чет-

въртото листо на детелина" всичко е споделила с нас - трайно и последователно щедро го е напоила с обещаващ смисъл.

Георги ЙОВЧЕВ

МОЛИТВА ЗА МИР

На братята поети

Щурците леят любовта в България, при нотите им трепват низ жита, с молитва сякаш дните ни прогарят мирът да дойде с гълъб долетял.

А този мир в очите да се спусне на всички нас подобно светлина, в миг съживил пределите ни пусти с наследници на кръста осъзнал.

Щурците знаят братски да прегърнат съседските щурци на своя праг, закичили ревера с бяла кърпа и целите им имат привкус благ.

И дружно се събират под звездите в кръга на родно, българско хоро, че светлите им пориви се сплитат в един съдбовен устрем към добро.

Оставят сол различните им стъпки, разпалват у душите топла жар, а после в глъбините си ги къпят... Но има ли щурец без чиста вяра?!

Радостина ДРАГОЕВА

Висока оценка за народен хор „Росна китка“

Дружеството на военноинвалитите и военнопострадалите в град Балчик представи в град Балчик в Мангалия /Румъния/ на фестивала „Белите нощи“, който се проведе на 9 август 2015 г. чрез народния хор „Росна китка“ с художествен ръководител Стойка Георгиева.

Грамота за отлично представяне получи хорът, а Стойка Георгиева – грамота за достоен ръководител. На Първия международен фестивал „На мегдана в Албена“, откъдето бяха завоювани диплом и плакет за „морско надиграване и надпяване“.

Днес картината е наредена на видно място във Военния клуб в Балчик. Поредицата от успехи на „Росна китка“ продължи и на 5 септември 2015 г. на Международния фестивал на любителското фолклорно изкуство „На мегдана в Албена“, откъдето бяха завоювани диплом и плакет за „морско надиграване и надпяване“.

/Б.Т./

Диплома за народен хор "Росна китка" Балчик, България на фестивалът "Бели нощи" в град Мангалия, Румъния.

Персонална диплома за художествения ръководител на хор "Росна китка" Балчик, България - Стойка Георгиева, която е и председател на Дружеството на военноинвалитите и военнопострадалите от град Балчик

